

fig selv: naar den og den er befordret, kommer Luren til mig, saa er det næsten ligegyldigt, enten Bekommande er en dygtig, brav og indsigtfuld Mand, der udfører sin Tjeneste ved Puntlighed og Akkuratess, eller han kun er middelmaadig. Vi vide jo, at Menneskene ikke ere saa gode som de burde være, og det Samme, tror jeg, vilde let gjøre sig gjældende i denne Retning. Naar derimod Forfremmelsen kan ske ved Valg — jeg vil ikke sige hver Gang, men vi have jo, saa vidt jeg husker, i den nuværende Hærorrdning ogsaa kun en Bestemmelse om, at Forfremmelsen hver 3die Gang skal ske ved Valg, — saa kunne de overordnede Autoriteter, Bestyrelsen, forsaavidt den faar Die paa en særlig dygtig og begavet Mand, trække ham frem, og dette tror jeg netop vil give Mange Lyft og Villie til at stræbe efter at gjøre sig bemærkede. Vel kan dette, som det ærede Medlem ganske rigtig udtalte, fremsætte Misundelse, men denne vil ogsaa i det andet Tilfælde være overordentlig vanskelig at undgaa. (Afbrydelse af N. P. Jensen). Ja, det ærede Medlem siger, at det er i de høiere Klasser, at han har imod Valgforfremmelsen, men jeg tror, at den er ligesaa vel begrundet i de høiere som i de yngre Klasser. — Jeg har endnu kun et Par korte Bemærkninger at gjøre til de Udtalelser, som vi hørte af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Det ærede Medlem omtalte, at han saa gjerne vilde bidrage til at rive Thinget ud af den Sorgløshed, hvori det efter hans Mening befandt sig med Hensyn til Revisionen af vor Hærløb. Jeg tror ikke, at man med Grund kan sige, at der hersker Sorgløshed her i Thinget med Hensyn til denne vigtige Sag; men en anden Sag bliver det, at jeg og mine Meningsfæller kunne have den Betragtning, at man maatte snarere staffer sig Ulemper og maatte snarere endog udsætte sig for et Angreb, hvis man anlægger meget kostbare og solide Fæstningsværker. Thi selv om de anlægges nok saa godt og fylbig, vil man dog vel ikke fra nogen Side paastaa, at de kunne modstaa et Angreb og mindst et Angreb af de Jender, fra hvilke vi snarest kunde vente et saadant. Jeg kan ikke tilbageholde den Anskuelse, at vi maatte netop ved at bygge saadanne stærke Punkter og anlægge saadanne stærke Standsjer eller Fæstningsværker, hvad det nu skal kaldes, under visse indtrædende vanskelige Forhold og Omstændigheder uden omkring os snarest udsætte os for Angreb og Overskud eller fremtænde Lyft til en Bemægtigelse af vore Stillinger fra Andres Side. Jeg skal aldeles ikke udtale nogen Lyft til, at vi skulde lægge Forsvaret omtrent ganske tilside; nei paa ingen Maade, ihvørvel jeg, naar ellers Forholdene omkring os tillade det, var mest stemt for denne Tanke; men saalænge det er, som det er, saa indser jeg, at vi ikke kunne gaa dertil. Jeg tror dog imidlertid at turde udtale, at, saalænge

de smaa Stater blive ved at ruste næsten mere i Forhold til deres Evne og Kræfter end de store, kan man ikke gjøre Regning paa, at de store Magter skulde aflade med den saakaldte bevæbnede Fredstilstand. Det vilde være for meget forlangt, at en stor Stat, som maa vide, at den har Misundere og Iuvende fjender fra flere Sider, skulde gaa til at reducere sine Stridskræfters Størrelse saaledes, at maatte en Magt af anden eller tredie Rang kunde komme den tillivs. Men naar først de mindre Stater undlade at ruste sig af al Kraft, eller, som jeg tror, næsten mere i Forhold til deres Evne end de store, kunne det være en Mulighed for, at ogsaa de store Stater vilde indse Nødvendigheden og Rigtigheden af at indstrænge deres Forsvarsvæsen noget. Det forekommer mig, at Krigens Ophav nærmest maa have deres Grund i enkelte eller i alt Fald i færre Personers Tilbøjelighed til at spille en fremragende Rolle og gjøre sig bemærkede af Samtiden og Eftertiden, fort sagt, for at faae deres Navne indførte i Historien med store Bogstaver. Det kan paa ingen Maade, saavidt jeg kan skjønne, være Flertallet af den almindelige Befolknings Svær eller Interesse for Krigsførelsen, der giver Anledning til Stridigheder, det tror jeg i det Mindste ikke; men det er enkelte Folk i de høiere Samfundslag, hvem det af en eller anden Grund er magtpaaliggende at gjøre sig, som jeg sagde, bemærkede, der give Anledningen. Naar vi kunde komme til det Tidspunkt, hvor den almindelige Folkstemning over det Hele gjorde sig paa en fremtrædende Maade gjældende for en fredelig Politik, saa tror jeg, at Indstrænkninger i disse forfærdelige Krigsvæsenkunster vilde komme af sig selv. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere, men slutte med at sige, at jeg fuldkommen kan tiltræde den Udtalelse, jeg hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansjær), at vi maatte være overbeviste om, at Alle have den samme Kjærlighed til Fædrelandet. Jeg skal paa ingen som helst Maade rette nogen Behreidelse til de ærede Medlemmer, som mene, at vi endnu skulde gaa yderligere i Offre for vort Forsvarsvæsen; jeg tror fuldkommen sikkert, at de kun have det Maal for Die at fremme Fædrelandets Selvstændighed og Forsvarsevne saa meget som muligt; men jeg vil dog derfor sige, at vi Andre, der ikke ønske at gaa saa vidt, ogsaa kunne have den samme Kjærlighed til Fædrelandet som de Herrer, og at vi tro, at de Midler, som vi ville bruge til Opnaaelsen af det samme Maal, maatte kunne være lige saa heldige.

Sagd: I det Sidste kan jeg være enig med den ærede Taler, som nu satte sig, men derimod kan jeg ikke være enig med ham i det Næstsidste, han udtalte, forsaavidt det skulde finde Anvendelse paa den Sag, vi her i dette Dieblit forhandle. Jeg tror dog nemlig, at den ærede